

ISEX БАЛЯСЫ

ПАСЕЕШ ЗВЫЧКУ...

Як той казаў, звычка — другая натура. А першыя бываюць рознымі і шмат могуць расказаць пра чалавека. («— Можна на вас абаперціся?» — «Не раю нават аблакачвацца»). Так, эксперт па здаровым спосабе жыцця Ану Мукерджы раскрыла ўзаемасувязь паміж спосабам мыцця ў душы і характарам чалавека. («— Якога мужчыну можна лічыць сапраўдным аматарам музыкі?» — «Таго, які, пачуўшы, як жанчына спявае ў душы, прыкладае да замочнай шчыліны вуха»). Зрэшты, каму я расказваю, тут і так усе ў курсе, праўда? («Ура! Нам падключылі гарачую ваду! Нарэшце можна самую вялікую каструлю выкарыстоўваць для супу!») Спецыялістка растлумачыла, што частка цела, якую людзі выбіраюць мыць у першую чаргу, можа шмат расказаць пра іх асабістыя якасці. («Насамрэч, калі мы мыем ногі, мы адначасова мыем і рукі»). Так, напрыклад, тыя, хто спачатку ўмываюць твар падчас купання, любяць грошы больш за астатніх. («— У цябе сумленне чыстае?» — «Вядома, я ім ні разу не карыстаўся»). Паводле яе слоў, такім людзям таксама бывае цяжка знайсці агульную мову з навакольнымі, паколькі яны маюць непапулярную думку на многія рэчы. («— Мужчыны і жанчыны такія непадобныя, што нават ад аднолькавых дзеянняў атрымліваюць процілеглыя вынікі.» — «Прыклад?» — «Вось, скажам, калі мужчына ўмывецца, ён стане выглядаць лепш...»)

Мукерджы падкрэсліла, што чалавек, які спачатку мые плечы ці падпахі, вызначаецца адданасцю і надзейнасцю. Грудзі, у сваю чаргу, перш за ўсё мыюць сумленныя людзі, якія, як сцвярджае эксперт, значна часцей за іншых схільныя да стрэсу і імкнучыя ва ўсім мець поспех. («Прышла квітанцыя за ацяпленне. Падаецца, мяне пераблыталі з гарадской лазняй»). Жанчына запэўніла, што ў першую чаргу мыюць валасы безнадзейныя рамантыкі. «Вы часта паглыбленыя ў свае думкі. У вас тэмперамент інтэлектуала і мастака», — адзначыла яна. («А вы заўважалі, што мы выбіраем менавіта той шампунь, які абражае нас больш за іншыя? «Для сухіх, ломкіх, безжыццёвых, непаслухмяных, якія сякуцца, такіх, што проста фу, валос». О, тое, што трэба»). Акрамя таго, Мукерджы дадала, што адсутнасць прырытэтанай часткі цела падчас мыцця кажа аб прадпрымальнасці. («Народная мудрасць: чым таўсцейшы чалавек, тым танней яму абыходзіцца прыём ванны»). Яшчэ такія людзі вылучаюцца сціпласцю і не любяць сумаваць. («Часам я заходжу ў ванны пакой, гляджу ў люстэрка і шчыра не магу зразумець, адкуль столькі праблем у чалавека, які настолькі бездакорна прыгожы».)

Расійскі псіхолаг, гіпнатарэпэўт Вольга Адрыянава раскрыла сувязь паміж характарам дзяўчыны і памерам яе сумкі. («Настаўніца ў пачатку ўрока корпаецца ў сумцы і, ўздыхаючы, кажа: «Падаецца, я дома акуллары забыла...» Увесь клас хорам: «А галаву вы не забылі?») Спецыялістка заявіла, што маленькія сумкі выбіраюць лёгкія ў стасунках жанчыны, якія аддаюць перавагу вырашэнню праблем па меры іх паступлення. («Спіс важных спраў на сёння. 1. Не сёння»). Акрамя таго, уладальніцы падобнага аксесуара, як правіла, ураўнаважаныя і прызвычаліся давяраць навакольным. («Мы з любімым жывём у дастатку... То я яго дастаю, то ён мяне»). «Маленькая сумачка — гэта пра базавыя адчуванні спакою і бяспекі, якія так неабходныя, каб быць шчаслівай», — патлумачыла яна. («Жонка: — Дык мне набываць гэтую прыгожанькую сумачку?» — Муж, не глядзячы: — Так, бяры... Жонка: — Ох, з табой адны выдаткі»). У сваю чаргу, уладальніцы вялікіх сумак, паводле слоў псіхолага, хочучы прадугледжваць усе дэталі і кантраляваць тое, што адбываецца. («Міністэрства абароны пасля праведзенага эксперыменту вырашыла закупіць для арміі вялікую колькасць дамскіх сумак. Як высветлілася, у іх змяшчаецца ўдвая больш рэчаў, чым у заплечніку дэсантніка»). Выкарыстанне такога ўмяшчальнага вырабу сведчыць аб унутранай трывозе дзяўчыны. («Купіла туплі — няма спадніцы. Купіла спадніцу — няма кашулі. Купіла кашулю — няма сумкі. Купіла сумку — туплі не падыходзяць!») Пры гэтым калі аб'ёмны аксесуар пусты ці паўпусты, значыць, яго гаспадыня хільная ўпускаць прадстаўленыя ёй шанцы. («Ды што яны там па тэлевізары ведаюць пра крызіс? У мяне дома пакет з пакетами скончыўся!») Таксама Адрыянава звярнула ўвагу, што ёмістыя сумкі, запоўненыя разнастайнымі прадметамі, сігналізуюць аб тым, што жанчына не давярае свайму партнёру. («Калі я кажу, што ў мяне ўсё ляжыць на сваіх месцах, гэта азначае, што калі мне спатрэбіцца аўтаручка, я пасуну халадзільнік і вазьму сваю ручку»). Прычына — яна ў прынцыпе не давярае мужчынам і наогул усяму свету, гэта можа выліцца ва ўнутраны канфлікт. («У клубе хлопец захацеў здзівіць мяне і падышоў з пытаннем, ці ёсць у мяне пласкагубы. Было весела назіраць, як змяніўся яго твар, калі я дастала іх са свайго сумачкі»). «Яна хоча адчуваць сябе маленькай дзяўчынкай і хоча, каб пра яе клапаціліся, марыць аб тым, каб мужчына ўзяў на сябе рашэнне ўсіх праблем», — адзначыла яна. («Каб жонка не знайшла маю заначку, я захоўваю яе ў правай ніжняй кішэньцы на маланцы другога сярэдняга аддзялення яе сумкі»). Уладальніцы маленькіх сумак таксама прывыклі спадзявацца на партнёра і перакладаць на яго адказнасць. («Жонка — мужу: — Любімы, шапні мне мае любімыя тры словы». — «Я табе куплю...»).

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«НА СЦЭНЕ І Ў ЖЫЦЦІ — БЫЦЬ МАКСІМАЛЬНА ШЧЫРАЙ»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

У мяне проста была мэта навучыцца спяваць. І аказалася, што музыкальна я вельмі развітая. Пасля заканчэння каледжа мусіла пайсці вучыцца далей: мне не падабалася маё размеркаванне, таму накіравалася ў кансерваторыю. Мяне бралі на клас акадэмічных спеваў. Аднак я не была гатовая паступаць туды. І мой майстар па вакале параіў Універсітэт культуры. Там прапанавалі ісці на харавое з разлікам, што пасля мяне перавядуць у кансерваторыю на курс ніжэй. Я заўсёды была бунтаркай і не хацела спяваць на лаўцы, здавалася, што хор — гэта нешта сарамлівае. І тады ўбачыла аб'яву са спецыяльнасцямі, на якія можна паступіць. На вочы трапіла «Рэжысура». На сённяшні момант па адукацыі я рэжысёр тэатра.

Памятаю, на экзамены прыцягнула цымбалы — камісія такога не бачыла ніколі, я там так «бахнула» на іх (усміхаецца). Карацей, паступіла, але ў плане рэжысуры не зусім атрымалася. Справа ў тым, што ў мяне нестандартнае мысленне — звярталася да сюррэалізму, а гэта, як вядома, людзям не вельмі неабходна. Майстар курса мяне не дужа любіла, таму я займалася сабой і была ў прынцыпе пазбаўленая акцёрскай практыкі ва ўніверсітэце. Мяне проста не дапускалі да акцёрскіх работ. Але гэта не спужала мяне, таму што я займалася прафесіянальна вакалам і ўсходнімі танцамі.

— Калі пачаўся ваш прафесіянальны шлях у Тэатры беларускай арміі?

— Калі я адвучылася чатыры курсы ва ўніверсітэце, быў кастынг у наш драматычны тэатр. На той час неабходна была актрыса, якая магла б хутка ўвайсці ў рэпертуар. Конкурс — каля дваццаці чалавек на месца. Я проста была ўпэўненая, што мяне не возьмуць, бо ніколі не мела ніякіх сувязяў. Усё, чаго дасягнула ў жыцці, зрабіла сама. І вось праз два месяцы мне патэлефанавалі і прапанавалі праісці выпрабаванне другі раз. Памятаю, раскажала маналог, яшчэ хацела спець, станцаваць, але мне не далі. У той момант здавалася, што выходжу на прафесійную сцэну першы і апошні раз. Аднак у маім чамадане быў касцюм для ўсходняга танца — я вельмі сур'ёзна рыхтавалася (смяецца). І нечакана выйшла і сказала, што хачу паказаць свой касцюм, які рыхтавала ўсю ноч. Вядома, мяне ўзялі (смяецца). І да гэтай пары ў мяне ёсць дэвіз, маё крэда: я кожны раз выходжу на сцэну, як у апошні раз. Гэта датычыцца маёй музычнай дзейнасці, і тэатральнай, і любых маіх каляральных момантаў — я па-іншаму не магу працаваць.

— А як склаўся лёс з вакалам?

— Раней у нас з маёй камандай быў гурт Johnssonor, а з мінулага года з'явіўся новы склад і, адпаведна, новая назва — Dbyna. Мы спяваем на беларускай мове калярковыя песні, цесна супрацоўнічаем з маладымі выпускнікамі кансерваторыі. Аўтарам тэкстаў песень і музыкі выступае мой муж — у нас моцныя партнёрскія ўзаемаадносіны: ён займаецца падрыхтоўкай матэрыялу, распрацоўкай і аранжыроўкай. Я — наша аблічча, візітная картка. Гурт, у адрозненне ад кавер-бэнда, — як сям'я, мы адно цэлае. Калі прыходзіш на рэпетыцыю, гэта такая асалода!

— Ксенія, вядома, што з музычнай і тэатральнай дзейнасцю вы сумяшчаеце яшчэ і педагогічную, і літаратурную...

— Я адбылася як педагог акцёрскага майстэрства і рэжысуры. Шчыра вам скажу, ніколі не думала, што буду стасавацца і працаваць з людзьмі. Доўгі час пазбывала гэтага, таму што лічыла: каб кагосьці вучыць, ты сам павінен адбыцца як нешта цэлае. Наконт літаратуры — я пісала заўсёды, люблю прозу, падчас навучання да экзаменаў па рэжысуры сама пісала пад сябе п'есы для пастаноўкі.

— Усім вядома, што пасля нараджэння дзіцяці светапогляд жанчыны на многія рэчы мяняецца. Ксенія, а як падзейнічала на вас мацярынства?

— У 28 гадоў я нарадзіла дзіця, і ў маёй галаве, як і ў жыцці ўвогуле, усё перавярнулася. Таму і на свае ролі я паглядзела інакш. Напрыклад, роля карміцелькі, якую я іграю ў «Рамэа і Джульеце», — гэта неба і зямля паміж тым, што я рабіла ў 25 гадоў, і тым, што я раблю цяпер, у свае 32.

У той час я выклала ў тэатральнай школе-студыі. Там два гады займалася з дзецьмі. Разам з імі вучылася, як працаваць, пісала п'есы пад навучэнцаў. Напрыклад, калі дзіця не выгаворвала літару «р», тэкст у яго быў без гэтай літары.

Я вельмі карпатлівая і скрупулёзная ў гэтым плане (усміхаецца). Люблю назіраць, як дзіця становіцца акцёрам. Паралельна выклала ў мадэльных школах для жанчын ад 18 да 60 гадоў. За гэты час навучылася бачыць усе блокі чалавека, яго няўпэўненасць у сабе.

— У вас ёсць любімыя ролі?

— Я люблю сваю работу, і мая задача — кожны спектакль іграць як апошні раз. Я характарная актрыса. Маё прызвание — пераўвасабляцца і іграць. Люблю, калі на мне шмат макіяжу, чым больш яркі вобраз, тым лепш. У гэтым азарт і цікавасць. Падабаюцца непрыгожыя вобразы. Растлумачу: прыгожыя выклікаюць у мяне сум. Характарны, яркі, запамінальны вобраз — вось гэта сок, гэта жыццё, гэта работа!

— У жыцці прымяняеце акцёрскія ўменні?

— Стараюся ў жыцці і на сцэне быць максімальна шчырай. Бывае, людзі думаюць, што я крычу, бо ў мяне пастаўлены голас, але я проста эмацыянальна кажу (смяецца). Я эмацыянальна разладжаная — бо трэба быць падрыхтаванай, напрыклад, калі ты прыходзіш на кастынг і табе кажуць: заплач — і ты на раз-два-тры — павінна заплакаць. У жыцці я стараюся не звяртацца да гэтага.

— У тэатры ёсць месца сяброўству?

— Я лічу, што сябар павінен быць адзін — гэта муж (усміхаецца). У мяне няма сябровак. Прызнаюся, стараюся менш стасавацца з людзьмі, бо ў кожнага сваё жыццё. У стасунках з сяброўкамі я не бачу ніякага сэнсу.

— Што ў прафесіі акцёра для вас з'яўляецца самым важным?

— Для мяне важныя шчырасць, прафесіяналізм, поўная самааддача і пастаяннае імкненне да самаразвіцця. Я вельмі сумленная, для мяне важна, калі я выконваю сваю работу на поўную сілу, калі спектакль удаўся і мне не сорамна выходзіць на паклон.

Надзея ЗУЕВА.
Фота з архіва герані.

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ № 12
ад 19 лютага 2009 года выдана
Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.
Заснавальнік газеты —
рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».
Дырэктар — галоўны рэдактар
КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

Адказны за выпуск: рэдактар аддзела
Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 311 17 41.
e-mail: info@vziazda.by

Газета адрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве
«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».
ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.
220013, г. Мінск, прасп. Незалежнасці, 79/1.
Тыраж 14.804.
Нумар падпісаны ў 19.30 6.07.2022 г.